

Η.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερακίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΣ ΦΥΛΑΧΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Κόρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλλ. — Κ. Κοντογιάνης, ὑπὸ Ν. Ζαννουβίου. — Ποίησις. Κολάσιος Δάντου μετάφρ. Π. Βεργατῆ. — Ἀναμνήσεις, ποίημα Γ. Στρατήγη. — Ποικίλα. Δύο αἰνίγματα. — Ἄγνιγμα. — Γνωστοποιήσις.	Ἐν Ἀθήναις..... Διπτ. 10
Ἐξαμην. " " 5		Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις..... " 15
Ἐν ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ " " 10		Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ..... " 25
Ἐξαμην. " " 6		Φόλλα προηγουμένα διπτ. 50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. " 15		

— Δάδετε γραφίδα, προσέθετο οὗτος. — Σελίς 84, στήλη 1.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

X

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ. — Συνέχεια.

Ὅτε ἐσήμανεν ἡ τετάρτη πρωΐνῃ ὥρα ὁ Φρανσεῖς κατεγίνετο εἰσέτι ὑπολογίζων τὴν ζημίαν καὶ ζητῶν μέσον νὰ ἐλαττώσῃ αὐτήν.

Διὰ καὶ ἀπῆλθε τοῦ ἐργοστασίου λίαν περίφροντις.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ αὐτοῦ αἱ ὑπόνοιαι, περὶ ὧν τοσοῦτον εὐφραδῶς ὠμίλησεν ὁ φίλος του, ὁ δραματικὸς συγγραφεύς,

τῷ ἐπανῆλθον καὶ ἐδέσποσαν τοῦ πνεύματός του.

Τρέμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν καιτῶνα τῆς συζύγου του πρὶν μεταβῆ εἰς τὰ δωμάτιά του.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐκοιμάτο ὕπνον εἰρηνικόν, ἀμέριμον... Ὁ ὕπνος αὐτὸς ἐπανέφερε τὴν αἰθρίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Φρανσεῖ καὶ ὁ Φρανσεῖς, ἀπαξ ἔτι, ὠμαλόγησεν ἐν ἑαυτῷ, ὅτι ἦτο τρελός!

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἐπανελθὼν εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ εὐρισκόμενος μακρὰν τῆς συζύγου του καὶ τοῦ μαρκησίου, κατελήφθη καὶ αὐθις ὑπὸ τοῦ βήγους ὅπερ ἤδη εἶχε καταλάβει αὐτὸν τὴν προτεραίαν καὶ ἡ ὑπόνοια ὡς ἀριστα εἶχεν εἰπεῖ ὁ Χριστιάν, ἤρξατο

νὰ μεγαλύνεται, ν' αὐξάνη... συσφίγγουσα ἐποδύνως καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν καρδίαν του.

Κατὰ τὸ δεῖπνον τὰ βλέμματά του ἐπλανῶντο λαθραῖως ἀπὸ τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῆς συζύγου του καὶ ἀπὸ τῆς συζύγου του ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Οὐδείς αὐτῶν, τοσοῦτον ἡ ἀσφάλεια τῶν ἦτο μεγάλη, προσέσχε τὸν νοῦν. Οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες ἀπὸ τοῦ γηραιοῦ Φλάρ, τοσοῦτον ὀξυδερκοῦς καίτοι μονοφθάλμου, μέχρι τοῦ Ἰακώβου Νικου, τοῦ ἐρευνητῆς πάντα τὰ πρόσωπα, δὲν παρετήρησαν οὐδ' αὐτοὶ τὴν σιωπρὰν αὐτὴν ἐρευνᾶν. Μόνη ἡ Κάρμεν κατέλαβε φλογερὸν βλέμμα, ἐξακοντισθὲν ἀπὸ τῶν βλεφαρίδων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ συνοφρῶσιν συμπτύξ

ξασαν τὸ πάντοτε λειπὸν μέτωπον τοῦ Φρανσῆ, καθ' ἣν στιγμήν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐπερείδεται κατὰ τὸ εἶωθός ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μαρκησίου, ἐγκαταλιμπάνουσα τὸ ὄσπιατόριον.

Ἐλάβεν αὐτὴ τὴν χεῖρα τοῦ Φρανσῆ... Ἡ χεῖρ αὐτὴ ἦτο συνεσταλμένη καὶ ἔτρεμεν.

Ἡ Κάρμεν ἤρξατο τρέμουσα καὶ αὐτὴ ἐπίσης.

Οὐδέποτε εἶχε τολμήσει νὰ συλλογισθῇ τί ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ, ὅποιον δράμα αἱματηρὸν ἢ πένθιμον θ' ἀνελίσσεται, ἂν ποτε ὁ τυφλὸς ἀδελφός της ἦνοιγεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἔθετο τὸ ζήτημα αὐτό... καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐβλεπε τὸν πελιδνὸν ἄγγελον τῆς ἀτιμώσεως, ταπεινῶς κεκρυμμένον ἕως τότε εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ἐρέθους, ἐμφανιζόμενον καὶ περιφρονητικῶς ἐγκαθιδρυσόμενον εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν... τὸ αἰσχος ἐπιφανιζόμενον μακρόθεν... Καὶ τὸν Φρανσῆν, τὸν ἔντιμον καὶ ἀγαθὸν Φρανσῆν, τὸν Φρανσῆν τὸν εὐθὺν καὶ χρυσοῦν τὴν καρδίαν, ἐφ' οὗ ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας τοῦ ὁ βωβὸς ἐκεῖνος γέρων, κύπτοντα ὑπὸ τὴν ὀδύνην, — τὸν Φρανσῆν, συντετριμμένον, ἠφανισμένον ὑπὸ τὸ ἄχθος κεραυνοδόλου ἀποκαλύψεως, καὶ μὴ τολμῶντα, μὴ θέλοντα νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν ἀτιμίαν του!

Παράδοξος παραλογισμὸς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προλήψεων τῆς ἀνθρωπότητος, ἧτις ἐστήριζε τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς γυναικός!

Καὶ ἐν τούτοις τί ἐδύνατο ἡ δυστυχὴς Κάρμεν νὰ πράξῃ; Πῶς νὰ προλάβῃ τὴν καταιγίδα; Ἐδύνατο νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ ταπεινωθῇ μέχρι τοῦ σημείου νὰ σφίγῃ τὴν χεῖρα τῆς μοιχαλίδος γυναικός καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: ὁ Φρανσῆς σὰς κατασκοπεύει! καὶ τοῦτο πράττουσα δὲν διέπραττε προδοσίαν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της;

Σχοῦσα τὸ θάρρος νὰ σιωπήσῃ, θὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσῃ!

Ἀπεσῦρθη εἰς τὰ δωμάτια της σχεδὸν πάραυτα, φοβουμένη μὴ ἀποκαλυφθῇ ὁ τρόμος της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ σκεφθῇ μίαν νύκτα πρὶν ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἄλλ' ἡ νύξ αὐτὴ ἐμελλε νὰ εἶδῃ ἀρχομένην τὴν καταιγίδα.

XI

Ἡ ὕΠΟΝΟΙΑ

Ὁ Φρανσῆς μετέβη τὴν δεκάτην εἰς τὸ ἐργαστάσιον, δακνόμενος ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὑπονοιῶν του καὶ τοσοῦτον ὠχρὸς, ὥστε οἱ ἐργάται τὸν παρετήρησαν ἐκπληκτοί.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ἤττον φρικτὸς τοῦ

φόβου τοῦ κινδύνου, ἡ ἀμφιβολία μυριακίς δριμυτέρα τῆς πραγματικότητος.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ ἠγνῶσι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, τί ἐστὶν ἡ ζηλοτυπία πρὸς τῇ φιλαυτίᾳ προσβεβλημένη.

Ἄδολος, εὐπιστος, ἔχων πίστιν ἕως τότε εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὑψώσει μέχρις αὐτοῦ, ὤφειλεν ἕνεκα τούτου νὰ ἦναι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμείλικτος, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ τύχη τῷ ἔλυε τοὺς ὀφθαλμούς.

Νὰ εἴπωμεν τί διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του, ὅποια βάσανος κατέβληψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, καθ' ἃς κατεγίνετο ν' ἀναπολήσῃ ἀναριθμήτους περιστάσεις ἀσημάντους, μυριάς λέξεις κενὰς σημασίας, εἰς ἃς ἡ συναρμολόγησις ἀπέδωκεν αἰφνης καταπληκτικὴν βαρύτητα, εἶναι ἀδύνατον!

Εἰκοσάκις ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καταλίπῃ τὸ ἐργαστάσιον καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὰ δωμάτια τῆς συζύγου του.

Εἰκοσάκις τὸ αἰσχος καὶ ὁ φόβος τὸν παρημπόδισαν τοσοῦτον ἔτρεμε μίαν τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἀποδείξεων, τῶν ψηλαφητῶν, τῶν ἐπιβλητικῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένους ὁ δισταγμός.

Ὁ Φρανσῆς τὰ μάλιστα ἄδολος ὢν ἠγνῶσι νὰ ψευσθῇ. Νὰ ἐπανέλθῃ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας! Ἦτο ἀνάγκη προφάσεως. Ἄν δ' αἱ ὑπόνοιαι ἦσαν ἀβάσιμοι!...

Τὴν πρόφασιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὁ ἔντιμος ἀνὴρ.

Τέλος περὶ τὴν τρίτην ὥραν συνέβη ἐκτάκτως νὰ περαιωθῇ ἡ τῆξις καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγομένην, ἐκτὸς αὐτοῦ, μὴ κρατούμενος πλέον... ἐξῆλθεν.

Ἀνάγκη ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν τινὰ περὶ τῆς τοπογραφίας τοῦ πύργου.

Ὁ περιβάλλον αὐτὸν κῆπος εἶχε λεύκης περιφέρειαν.

Εἰσῆρχετο τις εἰς αὐτὸν μεσημβρινῶς διὰ τῆς δενδροστοιχίας, τῆς πύλης καὶ τοῦ προδόλου, περὶ ὧν ἔχομεν ἀναφέρει.

Πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, διάδρομος διασχίζων ὀλόκληρον τὸ πρῶτον πάτωμα ἔφερεν εἰς ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατῆρχετο τις, πρὸς βορρᾶν, εἰς τὸν κῆπον, τοῦ ὁποίου μέρος ἦτο πεφυτευμένον κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον.

Εἰς τὴν ἄκρην αὐτοῦ ὑπῆρχε μικρὸν περίπτερον, τὸ ὅποιον ἡ κ. δὲ Φλάρ, φιλοκάλως δισκευάσασα, μετεσχημάτισεν εἰς ἀναγνωστήριον, εἰς τὸ ὅποιον συχνάκις ἀπεσῦρετο κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας μετὰ τῆς Κάρμεν.

Ἡ Ἀναίς, ἀριχθεῖσα εἰς Νογαρέτ, ἐξελέξατο τὰ δωμάτια της εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον· αἱ θύραι αὐτῶν ἠνοίγοντο

εἰς τὸν διάδρομον, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἀνεφέραμεν.

Ἡ Κάρμεν ἐπίσης κατῆκει εἰς τὸν αὐτὸν ὄροφον, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ γέρων Φλάρ κατεῖχον τὸν δεύτερον.

Ἐρχόμενός τις ἐκ τοῦ περιπτέρου ὤφειλεν, ὥπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ περικάμψῃ αὐτὸν καὶ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην πύλην, ν' ἀναβῇ τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ἐξώστην, νὰ διέλθῃ τὸν διάδρομον καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸ μήκος καὶ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, ὥπως ἀναβῇ εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ὁ Φρανσῆς ἐφθάνεν εἰς τὴν πρώτην στροφὴν τῆς μεγάλης κλίμακος, εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ μαρκησίου, ἐξερχομένου τοῦ διαδρόμου καὶ βαδίζοντος ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του.

Ἄν ὁ οὐρανὸς καταπίπτων ἐπὶ τοῦ κ. δὲ Φλάρ συνέτριβε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων του, ἦθελεν ἴσως ὀλιγώτερον κλονισθῆ οὗτος...

Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, ὠχροὶ καὶ τεταραγμένοι ἐκ τοσοῦτον ἀπροόπτου συναντήσεως, παρετήρησαν ἐπὶ στιγμήν ἀλλήλους ἀναυδοὶ καὶ ἀκίνητοι ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς λυχνίας τοῦ Φρανσῆ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἰδρῶς πεπηγὸς ἐπλημύρου τὸ πελιδνὸν τούτου πρόσωπον, ὁ μαρκήσιος ἀναλαβὼν ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος τῷ εἶπε μετ' ἀδιαφορίας:

— Πῶς! ἐτελειώσατε ἀπὸ τώρα, Φλάρ;

— Ναί! ἀπεκρίνατο ὁ Φρανσῆς τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Λοιπὸν προσπαθήσατε νὰ κοιμηθῆτε καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Μὲ κατέλαβε φοβερὰ ἡμικρανία καὶ ἐπεριπάτησα ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὸν κῆπον. Καὶ ἰδοὺ ἐλησμόνησα νὰ κλείσω καὶ τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου.

Ῥεῦμα ἀνέμου συνταράξαν τὴν φλόγα τῆς λυχνίας τοῦ Φρανσῆ ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Φρανσῆς παρετήρησε καὶ αὐθις τὸ πρόσωπον τοῦ νυκτερινοῦ συνομιλητοῦ του καὶ εὗρεν αὐτὸ τὸσον ἀπαθές, τὸσον ἡρεμον, τὸσον φυσικόν, ὥστε ἠσθάνθη τὸ ἐρώθημα ἀναβαῖνον εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Ἄγωμεν, εἶπε διερχόμενος ταχέως, ὡς ἄνθρωπος δραττόμενος ἀπλήστως τῆς δικαιολογίας πράξεως ἀσυνήθους καὶ φοβούμενος μὴ, ἐρευνῶν αὐτήν, τὴν εὕρη ἀπαράδεκτον· ὑπάγετε νὰ κερδήσατε τὸν ἀπολεσθέντα καιρὸν· καλὴν νύκτα, μαρκήσιε!

Ὁ Φρανσῆς εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια του μᾶλλον ἡσυχος καὶ σχεδὸν βέβαιος, ὅτι οὐδὲν κακὸν εἶχε συμβῆ.

Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία ὁμοιάζει πρὸς πυρᾶν, ἧτις ριπτομένου ἐπ' αὐτῆς ὕδατος καὶ ἐνῶ φαίνεται σβεσθεῖσα ἀνά-

πει ἀμέσως μεθ' ὀρμῆς ἀκατασχέτου.

Τὴν πρῶταν ὁ Φρανσῆς ἠγέρθη ἀθω-
ρύτως καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπλη-
ξε τὴν ὄρασίν του, ἦσαν τὰ σαφῆ καὶ
διακεκριμένα ἴχνη, ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς
δενδροστοιχίας τῆς φερύσης εἰς τὸ πε-
ρίπτερον, τοῦ ἀριστοκρατικῶς ἐπιμή-
κου ὑποδήματος τοῦ μαρκησίου.

Ἐἶτα παρὰ τὰ ἴχνη αὐτὰ ὁ Φλάρ πα-
ρεστῆρσε καὶ ἄλλα καὶ ἐρρίγησεν.

Τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν μικρᾶς γυναι-
καίας ἐμβάδος, ὡς ἐκείνων, τὰς ὁποίας
ἐφόρουν ἡ κυρία δὲ Φλάρ καὶ ἡ Κάρμεν.

XII

Η ΘΥΣΙΑ

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἦτο γυνὴ ἐξαισία.

Ἄνθος λεπτόν, ἀναφυέν ἐν τῷ πα-
ρισινῷ ἀνθοκομείῳ, ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχεν
ἀνατρέψει τὸν πύργον, ἵνα μεταχειρι-
σθῶμεν τὴν ἐκφρασίαν τῶν κατοίκων
τοῦ Νογαρέτ, διότι εὖρε ἀγρίαν καὶ
μονότον τὴν ὑπαρξίν εἰς τοὺς κῆλ-
πους τῆς ὁποίας ἐρρίφη.

Ὅταν ζήσας τις ἐν Παρισίοις, ὅπου
μέγισται αἱ εὐκολίαι, οὐδεμίαν πρόλη-
ψιν, σχεδὸν οὐδὲν ἀπηγορευμένον, ἐ-
πανέρχεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν γῆν
τούτέστιν ὅπου ὁ περίπατος, τὸ δεῖ-
πνον, πᾶσα ἐκασχόλησις ἔχουσι ὥρας
ἀμεταβλήτους, ὅπου ἡ συνήθεια ἀντι-
καθιστᾷ τὴν καλαισθησίαν, ὅπου τὰ
γαμήλια φορέματα διατηροῦνται εἰκο-
σαετίαν, αἰσθάνεται πραγματικὴν κα-
κοδιαθεσίαν.

Τί δ' αἰσθάνεται ὁ γεννηθεὶς ἐν Πα-
ρισίοις καὶ ἀγνοῶν τὴν ἐπαρχίαν με-
ταφερόμενος ἀποτόμως καὶ ἀμέσως ἐν
αὐτῇ;

Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν γυναῖκα
ταύτην ἐρχομένην ἐξήκοντα δύο λεύ-
γας μακρὰν τῶν Παρισίων νὰ θάψῃ τὰ
εἰκοσιεῖς ἔτη τῆς εἰς γηραῖδον πύργον,
ἐν μέσῳ δύο δυστρόπων γερόντων, συ-
ζύγου τὸν ὁποῖον πενταετῆς διαμονὴ
ἐν Παρισίοις οὐδαμῶς μετέβαλεν, κύ-
κλου ὑπηρετῶν ὑποβλεπόντων αὐτὴν
ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς
τῆς, διὰ μόνον τὸν ἀνόητον λόγον ὅτι
δὲν τὴν ἐγνώριζον καὶ ὅτι ἦτο ξένη.
Φαντάσθητε αὐτὴν σκεπτομένην, ὅτι
ἦτο προωρισμένη νὰ διαβιώσῃ εἰς τὴν
κοιλιάδα ἐκείνην τῆς Νιέβρ καὶ θὰ κα-
τανοήσῃτε ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις καὶ
αἱ μεταβολαί, τὸσον σκανδαλώδεις εἰς
τὰ ὅμματα τῶν κατοίκων τοῦ Νογαρέτ,
ἦσαν ἀποτελέσματα ἀπολύτου ἀνάγκης
μᾶλλον ἢ πνεύματος φιλαρχικοῦ
καὶ κακοβούλου.

Ὅσον οἱ Παριεῖοι εἶναι ἰδιότροποι,
ἀσταθεῖς, ἔτομοι εἰς ἀδιάκοπον μετα-
μόρφωσιν, τὸσον ἡ ἐπαρχία τηρεῖ τὰς
κατὰ παράδοσιν συνηθείας καὶ ἐπιθυ-

μεῖ νὰ πράξῃ τὴν ἐπαύριον ὅ,τι ἐπραξε
χθές.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἔσφαλε βεβαίως
πολλάκις, ἀλλ' ἀμερόληπτος κριτής,
μὴ συμμεριζόμενος τὴν ἀνόητον γνώμην
τῶν θεωρούντων τὴν πρόσθετον ἔργον
καταστροφῆς, ἤθελεν ἀναγνωρίσει ἐσω-
τερικὰς βελτιώσεις λίαν πραγματικὰς.

Τὰ ἀρχαῖα ἐπιπλα πάντα ἐπισκευ-
άσθησαν· ὁ οἶκος ὅλος διὰ τῶν φροντί-
δων τῆς ἀνέλαβεν ἐκφρασίαν νεότητος.

Μεταξὺ τῶν κατηγοριῶν ἐσχάτης ἐ-
παρχιακῆς προδοσίας τῶν ἀποδιδόμε-
νων εἰς τὴν Παρισινήν, ἡ κυριωτέρα
ἦτο ἡ ἐξῆς:

Ἄφησασα εἰς τοὺς λοιποὺς δρόμους
τοῦ πύργου τοὺς ἀρχαίους κόσμους του,
τὰ γλυπτὰ ἐδώλια καὶ τὰς διφύλλους
θύρας, διὰ τῶν ῥωγμῶν τῶν ὁποίων
εἰσῆρχετο ἐλευθέρος ὁ ἄνεμος, ἐνόμισεν
ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ διαθέσῃ καὶ δια-
κοσμήσῃ τὰ δωμάτιά της, ὅπως αὐτὴ
ἤθελεν.

Ὅταν ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς καὶ σοβαρᾶς
μεγάλης αἰθούσης μετέβαινέ τις εἰς τὰ
ἰδιαιτέρως αὐτῆς δωμάτια, τὸ ἐπὶ τῆς
καρδίας βᾶρος ἀφαιρεῖτο... ἐπανεῦρισκε
μικρὰν γωνίαν τῶν Παρισίων.

Μεταφυτεύσασα ἡ κυρία δὲ Φλάρ
τὴν Παρισινήν ἀνεσιν εἰς Νογαρέτ διε-
τήρησε καὶ τὰς νοχλεῖς συνηθείας της·
δὲν ἠγείρετο τῆς κλίνης πρὸ τῆς δεκά-
της καὶ ἐκοιμᾶτο πολὺ ἀργά.

Βύρισκτο λοιπὸν περὶ τὴν ἐννάτην
ὥραν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκοιμᾶτο βα-
θέως τὴν πρῶταν τῆς ὀλεθρίας ἀνακχ-
λύψεως τοῦ Φρανσῆ, ὁπότεν ἐκρουσέ τις
ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

— Ἀδελφὴ μου! εἶπεν ἡ φωνὴ τῆς
Κάρμεν, ἐγὼ εἶμαι.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ περιεβλήθη ἐν
σπουδῇ ἕνα κοιτωνίτην καὶ ἤνοιξε τὴν
θύραν.

— Τόσον πρῶτ'· εἶπεν ἐκπληκτος.

Ἡ Κάρμεν ἦτο ὠχρὰ, σοβαρά, ὅπερ
ἀκουσίως ἐπροξένησε ῥίγος εἰς τὴν κυ-
ρίαν δὲ Φλάρ, ἥτις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ
τὰ δικτυωτὰ τῶν παραθύρων καὶ ὑπο-
δείξασα αὐτῇ ἔδραν ἐκάθησε καὶ αὐτὴ
ὡσεὶ κατανοήσασα ὅτι ἡ νεᾶνις τῆ ἑ-
καμην ἐπίσκεψιν ἐπίσημον.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Κάρμεν, τῆς ὁ-
ποίας ἡ φωνὴ δὲν ἦτο πολὺ σταθερά,
βεβαίως ἡ αἰτία, ἡ ὁποία μὲ ὀδηγεῖ,
θὰ ἦναι πολὺ σοβαρά, ὅπως ταλμῆσω
νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων...

— Θεέ μου! διέκοψεν ἡ κυρία δὲ
Φλάρ ἀνήσυχος, τί συμβαίνει, ἀδελφὴ
μου;

Καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

Ἡ Κάρμεν ἐδίστασεν, εἶτα ἐπανε-
λαβε μετὰ προσπαθείας:

— Ἐπικρέμαται... μέγα δυστύχη-
μα... ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου
καὶ ὑμῶν... Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ ἔχω τὸ
θάρρος... Ἀλλὰ θὰ μ' ἐννοήσητε... καὶ

δὲν διστάζω πλέον... Πρὸ πολλοῦ οἱ
ὄφθαλμοί μου, τὰ ὠτά μου, ἡ καρδία
μου κατέλαβον ἀκουσίως...

— ὦ! ἀρκεῖ!... εἶπεν ἡ κυρία δὲ
Φλάρ μετὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ καὶ
ἐρυθρίασασα.

Ἡ ταραχὴ ἐκείνη, τὸ βλέμμα ἐκεί-
νο ἐπήνεγκον μαγνητικὸν ἀποτέλεσμα
ἐπὶ τῆς Κάρμεν· ἐρρίφη πρὸς τὴν νύμ-
φην της, τῇ ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα,
καὶ ὡσεὶ ζητοῦσα συγγνώμην, ὅτι ἀ-
γνή καὶ ἀμεμπτος ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁ-
μιλήσῃ περὶ τοῦ παραπτώματός της.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἤρπασε τὴν τεινο-
μένην χεῖρα καὶ τὴν ἐσφιγξε μετὰ θερ-
μῆς εὐγνωμοσύνης, μετὰ τῆς ἀκαριαίας
συμπαθείας, ἣν αἰσθάνονται πρὸς ἀλ-
λήλας αἱ γυναῖκες, ὁπότεν ἀπειλεῖται
ὁ ἕως των.

— Φοβοῦμαι... εἶπε ταχέως ἡ Κάρ-
μεν... ὁ Φρανσῆς εἶναι σκυθρωπός. Τὸν
παρετήρησα χθές, σὰς ἠτένιζεν ἀμφο-
τέρους... ὦ! κυρία, κυρία, προσέξα-
τε... Ἄς ἀπέλθῃ! εἶναι ἀνάγκη...

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐσφιγξεν ἰσχυρό-
τερον τὴν χεῖρα τῆς Κάρμεν καὶ εἶπεν
αὐτῇ μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης:

— Τὸν ἀγαπῶ τόσο!... ἐὰν ἐγνω-
ρίζετε...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀπήχησε μέχρι τοῦ
βάθους τῆς καρδίας τῆς Κάρμεν· ἀλλ'
ἐπανελάβε μετὰ παρακλητικῆς ἐκφρά-
σεως:

— ὦ! σὰς συλλυποῦμαι, κυρία...
Ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου, ὁ πτωχὸς ἀδελ-
φός μου, ὅστις σὰς ἀγαπᾷ, αὐτός, ὅστις
δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν ζῆ... ὁ ἀδελφός
μου, τὸν ὁποῖον φονεύετε, ἀν μάθῃ...
Δὲν θὰ λάβετε δι' αὐτὸν εὐσπλαγ-
χνίαν;... εἶπατε!...

Καὶ ἡ Κάρμεν σχεδὸν ἐγονυπέτησε
καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς κ. δὲ Φλάρ
εἰς τὰς χεῖράς της.

— Καὶ ὁ γέρον πατήρ μου; προσέ-
θηκε.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ Κάρμεν ἐξακολουθή-
σῃ, πρὶν ἢ ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ὠχρὰ καὶ
τρέμουσα, δυνηθῇ ν' ἀπαντήσῃ λέξιν,
ἐκρούσθη ἀποτόμως ἡ θύρα.

Ἐξ αἰσθήματος αἰδημοσύνης δυσκό-
λου νὰ ἐξηγηθῇ, ἀλλὰ ἐννοουμένης ἐν
τούτοις, ἡ Κάρμεν ὤρμησε ζωηρῶς καὶ
ἐκρύβη ὑπισθεν παραπετάσματος.

— Εἰσελθετε, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ
διὰ φωνῆς ὑποτρεμούτης.

Ἡ θύρα ἠνοίγη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Φραν-
σῆς.

Ἦτο πελιδνός. Τὸ πρόσωπόν του,
τὸ συνήθως ἐκφράζον ἀδολον ἀγαθό-
τητα ἦτο ἐξηγριωμένον καὶ ἐξέφραζε
φοβερὰν ἀποφατικὴν καὶ οἱ ὄφθαλ-
μοί του ἐξέπεμπον ὀλεθρίαν καὶ παρά-
δοξον λάμψιν.

— Θεέ μου! ἐκραύγασεν ἡ κυρία δὲ
Φλάρ τρέμουσα, τί ἔχετε, Φρανσῆ;

— Τίποτε, κυρία, ἀπεκρίνατο οὗτος

μετά πυρετώδους ἀπαθείας ἐμποιοῦσης τρόπον. Θέλω νὰ σὲς ὁμιλήσω. Ἴδου τὸ πᾶν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συγκεκινημένη τῷ ὑπέδειξεν ἔδραν.

Ὁ Φρανσῆς ἐκάθησε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Δὲν ἀνεγνώρισα ἐν τῷ συμβολαίῳ τοῦ γάμου μας, ὅτι εἴχετε προικὰ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ;

— Ἀλλά, κύριε. . . . ἀπεπειράθη νὰ εἶπῃ ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἐκπεπληγμένη ἐκ τῆς παραδόξου αὐτῆς ἐρωτήσεως.

Ὁ Φρανσῆς τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν δι' ἐπιβλητικῷ κινήματος.

— Λάβετε γραφίδα, προσέθετο οὗτος, καὶ γράψατε τὴν διαθήκην σας, ὡς ἔγραφα ἤδη ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου. Δὲν ἤξεύρομεν ποῖος ζῆ καὶ ποῖος ἀποθνήσκει.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἤρξατο τρέμουσα, ἀλλ' ὑπήκουσεν· καθόσον ὁ ἐντιμοςκαὶ ἀγαθὸς Φρανσῆς εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς φοβερόν κύριον, τοῦ ὁποίου δὲν συζητοῦνται αἱ θελήσεις.

Ἐλαβε φύλλον χάρτου, ἔσυρε γραμμὰς τινὰς μὴ ἀναγινωσκομένας σχεδόν, ἐσφράγισεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Φρανσῆς. Τώρα ἀκούσατέ με· θὰ καλέσετε τὴν θαλαμηπόλον σας καὶ θὰ τὴν διατάξετε νὰ ἀνάψῃ πυρὰν ἀνθρώκων ὑπὸ οἰανδήποτε πρόφασιν.

— Ἀλλά, κύριε, ἐκραύγασεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ῥιγοῦσα, δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Θὰ μ' ἐννοήσετε, κυρία· ὑπάρχει εἰς τὸν ποινικὸν νόμον ἄρθρον παρέχον εἰς τὸν σύζυγον τὸ δικαίωμα νὰ φονεύῃ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν ἐραστήν της.

Καὶ ὁ Φρανσῆς εἰσήγαγεν ἀπειλητικὸς.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, νομίζουσα ἑαυτὴν ἀπολοσθεῖσαν, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ῥίγους καὶ τρόμου ὡς θῦμα, τὸ ὅποιον οὐδὲ κἄν ἀποπειρᾶται νὰ φύγῃ τὸν θάνατον· ἀλλὰ φαντασθεῖσα ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Φρανσῆ, ὅτι ἐσκόπει οὗτος νὰ φονεύσῃ τὸν μαρκήσιον, ἐπανέκτησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀταραξίαν καὶ διαύγειαν πνεύματος, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτῆς μόνης.

Καὶ ἐνῶ ἡ Κάρμεν παγωμένη ἐκ τοῦ τρόμου κατέπιπτε χαμαὶ σχεδὸν λιπόθυμος, ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶπε ψυχρῶς.

— Βίστε τρελός . . . καὶ δὲν ἤξεύρω εἰ θέλετε νὰ ἐννοήσετε...

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Φρανσῆς· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου, ὅταν λάβωσι μίαν ἀπόφασιν, δὲν ὀπισθοδρομοῦσιν. Θὰ παραγγείλετε λοιπὸν ν' ἀνάψωσι πύραυνον, θὰ κλείσωμεν θύρας καὶ παράθυρα, θὰ λάβετε βιβλίον ἢ ἐργόχειρον, ἐγὼ μίαν ἐφημερίδα, καὶ θὰ περιμενῶμεν τὸν θάνατον.

— Τὸν θάνατον ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἐκπληκτος καὶ τηροῦσα τὴν ψυχραιμίαν της· θέλετε λοιπὸν ν' ἀποθάνετε ;

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Φρανσῆς, ἡσύχως. Σὰς ἔδωκα ὄνομα ἐντιμον, τὸ ἐκκληιδώσατε· ἡ χεὶρ μου ἦτο χεὶρ σιδηρουργοῦ, ἀλλ' ὁ σιδηρουργὸς ἦτο ἄνθρωπος τίμιος. Μιστεβάλατε τὴν τιμὴν του εἰς κατασχύνην· διατί θέλετε νὰ ἐπιζήσω εἰς τὴν κατασχύνην αὐτὴν ;

Καὶ ὁ σύζυγος εἶπε ταῦτα ἀνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ἐμφάσεως καὶ τόσον φυσικῶς, ὡς ἂν κατέστρωνεν ἐμπορικὸν λογαριασμὸν μετὰ συνεταίρου του.

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

— Βέβαια· καὶ δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ ἐντελῶς πράγματός τινος ὠραίου, θεᾶς τινὸς λαμπρᾶς, ὅσον καὶ ἂν τὴν θεωρῇ, ὅσον καὶ ἂν τὴν θαυμάζῃ ; Δὲν ἤξεύρω τί αἰσθάνονται οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ, ὅταν ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου καὶ ἴδω ἐνθεν μὲν τὴν πόλιν μὲ τὰς κομψὰς της οἰκοδομὰς, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς της μιναρέδες, ἐνθεν δὲ τὸν ποταμὸν μὲ τοὺς κήπους του καὶ τὰ δένδρα του, ἀπέναντί μου τὴν Ῥοδόπην μὲ τὰ χωρία της, ὧν διακρίνονται λευκαὶ, λευκαὶ αἱ οἰκίαι, καὶ τὰ μοναστήριά της, μακρὰν δὲ εἰς τὸ ἄκρον τῆς εὐρείας κοιλάδος, τὸν Δῆμον μὲ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς του, αἰσθάνομαι τὸ στήθος μου εὐρυνόμενον ὑπὸ ἀνεκφράστου ἡδονῆς καὶ εὐαρεστίσεως. Λαμβάνω ἔπειτα τὰ μολυβδοκόνδυλά μου, ἢ τὰ χρώματα καὶ τοὺς χρωστηρὰς μου, καὶ προσπαθῶ...

— Νὰ τὰ ζωγραφίσῃς, ναί, παιδί μου ;

— Ναί, νὰ τὰ ζωγραφίσω· ἀλλὰ ποῦ τόση ὠραιότης ! Ποῦ τόση μεγαλοπρέπεια ! . . . Διωνίως ἀποτυγχάνω . . . Πάντοτε αἱ εἰκόνες μου εἶναι ἀψυχοί, ἀνευ ζωῆς !

Καὶ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐστὲν νάξεν.

— Ἄχ ! θὰ γείνω ἄρά γέ ποτε ζωγράφος ! ἐψιθύρισεν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν.

— Καὶ ὅμως, τέκνον μου, μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω....

— Τὴν πρὸς τὴν τέχνην ἀφοσίωσίν μου, ὑπέλαθεν ὁ νέος, τὰς συχνὰς ἀφαιρέσεις μου, τὰς ἀλλεπαλλήλους δειροπολήσεις μου....

— Ναί, παιδί μου, ναί· δὲν δύναμαι ἐτι νὰ καταλάβω ἐντελῶς τί εὐρίσκεις, ὅταν χάνῃς τὸν καιρὸν σου, ὀλοκλήρους ὥρας χάσκων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

— Δὲν μοῦ λέγετε, μπέη μου, τί αἰσθάνεσθε σεῖς, ὅταν ἔχατε ἐνώπιόν σας ὠραίαν γυναῖκα, λόγου χάριν ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, θέλων δι' ὕλικού τινος παραδείγματος νὰ ὑποδείξῃ, ἂν μὴ νὰ διδάξῃ, εἰς τὸν γέροντα Ὁθωμανὸν τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ.

— Τί ! . . . Νὰ τα δά ! . . . ἀνέκραξεν ὁ μπέης γελῶν. Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ πείσης ὅτι ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶπες, παράγουν τὸ αὐτὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον διεγείρει ἡ θεὰ καλῆς καὶ ὠραίας γυναίκος ! Εὖγε !

— Καὶ τι πλέον. Ἐν τῇ γυναικί ἀποθαυμάζει τις ἐν μόνον ἀντικείμενον, ἐνῶ εἰς ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶπον, ἐκπλήσσειται πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ !

— Αἱ ! καὶ σύ ! Κανεὶς Φράγκος ἢ κανέν βιβλίον των θὰ σὲ ἰδίδαξεν ὅλα αὐτὰ, υἱέ μου. Ἄς τάφῃσωμεν, ἄς τάφῃσωμεν ! . . . Φάγε ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα γλυκίσματα, ἀπ' αὐτὸν τὸν χαλβά καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν μπακλαβά, τὰ ὁποῖα ἐκτιμῶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες. . . .

Ἀκούεις ἐκεῖ ; Οὐρανὸς καὶ ἀστέρες, δένδρα καὶ ποταμοί, δάση καὶ ὄρη, μὲ τὰ χωρία καὶ τὰς μονὰς των, νὰ εἶναι ἴσα μὲ μίαν ὠραίαν γυναῖκα . . . Κρίμα εἰς τὴν νεότητά του, νὰ χάνεται μὲ τριαύτας ἀνοησίας, ἀλλὰ καὶ κρίμα εἰς τὸ γῆράς μου, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ γέρον μπέης καθ' ἑαυτόν.

Μετὰ τινὰς ἄλλας ὁμιλίαις ὁ Πέτρος ἀπῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀχμέτ, ἀφοῦ πρῶτον ἀπεχαιρέτισε, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, τὸν γέροντα μπέην, εὐχηθεὶς αὐτῷ νὰ ἐορτάσῃ ὑγειῶς τὸ Βαϊράμ.

— Θὰ δυσπρεστεῖσο, Πέτρε μου, εἶπεν ὁ Ἀχμέτ, ἂν, ἀντὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς τὴν θύραν, σὲ ἔφερρον κάπου ἄλλου ; . . .

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐρυθριῶν ἑλαφρῶς.

— Ἐρωτᾶς ; ἐπιλήσιμων ! ἔλα, ἀκολούθει με.

Διασχίσαντες δὲ σκοτεινὸν τινα διάδρομον, ἔφθασαν πρὸ τινος θύρας, κειμένης εἰς τὸ βάθος τῆς οἰκίας, ἣν ὁ Ἀχμέτ ἐκρούσεν ἑλαφρῶς.

— Σὺ εἶσαι, ἀδελφέ μου ; ἠκούσθη ἐνδοθεν φωνὴ γυναικός. Εἰσελθε. . . .

Πῶς ! ἔφυγεν ; ἐψέλλισεν ἡ χαρίεσσα κόρη, μὴ ἰδοῦσα ἐτι τὸν Πέτρον, ὃν ἀπέκρυπτεν ὁ Ἀχμέτ ἰστάμενος πρὸ τῆς θύρας, ἐνῶ ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐχαράσσετο βαθεῖα λύπη.

— Ὅχι, δὲν ἔφυγε, φίλη μου, ὑπέ-